

Söz Verdim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Mart 2014

Bedeli bu mu insan olmanın
Bu mudur nihayeti sevmenin ve inanmanın.
Bir düş mü yoksa mutlu olmak,
Bahar tadında günlere tutunmak.

Suç mu yadsımamak kendini
Ya da acı mı sevmenin bedeli.
Bir kuş olup; kanat açmak semaya
Erişmek uçsuz bucaksız umutlara.

Belki de koca bir boşluk ulaşmaya yeltendiğim
İlahi gücün merhameti ise yürekten hissettiğim.
Kâh neşe kâh elem,
İnsanım işte, yaşarken giydiğim o beyaz kefen.

Yalan değil asla ne de riya
Yaşamaktayız işte her birimiz uçurumun ta kıyısında
Ne son ne de ilk defa;
Tükenmek bilmez içimdeki sevda.

Yaradan'a sevdalı, kuşa, çiçeğe, böceğe;
Bir de yaralı şu gönül ölesiye.
Tut ki imkânsız ne çıkar
Olsam da riyasız kalmaz yanıma kar.

Dilime pelesenk yaptım aşkı, vefayı,
İçimde sakladığım o ulaşılmaz rüyayı;
Yalnızlık hep olmadı mı kadim dostum,
Bilmekteyim oysa benim tek suçlu.

Dikenli bir gül bahçesi adımladığım
Ve içime çeke çeke kokladığım;
Yansa da her daim canım
Söz verdim Yaradan'a dik olacak her daim başım.